

Sygn. akt VI GC 1463/17 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

Fabryka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w J. na rzecz powoda Fabryka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 2 730,60 zł (dwa tysiące siedemset trzydzieści złotych i sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) oddala wniosek o rozłożenia zasądzonej należności na raty.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC1463/17 upr/3

UZASADNIENIE

W dniu 11 sierpnia 2017 r. powód Fabryka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wniósł w postępowaniu upominawczym pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. kwoty 2 730,60 zł wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej kupiła od powoda w dniu 23 grudnia 2016 r. wyprodukowane przez niego pokrowce paroprzepuszczalne za kwotę 2 730,60 zł brutto z terminem zapłaty do dnia 22 stycznia 2017 r., za które powód wystawił fakturę nr (...). Powód w uzasadnieniu pozwu wskazał także, iż mimo pisma przedsądowego wzywającego pozwanego do ugodowego zakończenia sprawy, pozwany nie zapłacił należności, a także nie odpowiedział na pismo w żaden sposób. Powód wskazał ponadto, że odsetki za opóźnienie w zapłacie należności pieniężnej liczone są odpowiednio od dnia następnego po dniu wymagalności.

W dniu 30 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 1916/17 Sąd Rejonowy w Tychach VI Wydział Gospodarczy wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana w sprzeciwie podniosła, iż złożony przez powoda pozew narusza porozumienie zawarte pomiędzy stronami, na mocy którego powód zobowiązał się wstrzymać ze skierowaniem pozwu, dając stronie pozwanej dodatkowy czas na spłatę zobowiązań, czego nie uczynił, w konsekwencji czego pozew jest przedwczesny. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, na zasadzie przepisu art. 320 k.p.c., wniosła także o rozłożenie dochodzonej pozvem kwoty na raty w przypadku zasądzenia przez Sąd dochodzonej należności.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej kupiła od powoda w dniu 23 grudnia 2016 r. wyprodukowane przez niego pokrowce paroprzepuszczalne za kwotę 2 730,60 zł, za które powód wystawił fakturę nr (...). Należność powyższa stała się wymagalna dnia 22 stycznia 2017 r., zgodnie z terminem zapłaty wskazanym na fakturze.

Dowód: faktura nr (...) (k. 4)

Pismem z dnia 3 kwietnia 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2 730,60 zł tytułem wymagalnej należności za dostawę za fakturą nr (...) z dnia 23 grudnia 2016 r. oraz do zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie powyższej kwoty liczonych od następnego dnia po upływie terminu zapłaty należności. W powyższym piśmie powód wskazał ponadto dane konta do przelewu oraz uprzedził pozwaną o skutkach niezapłacenia wymagalnych należności. Pomimo wezwania do ugodowego zakończenia sprawy, pozwana nie zapłaciła dochodzonej pozvem kwoty, nie zareagowała także na skierowane do niej pismo.

Dowód: wezwanie przedsądowe ostateczne z dnia 3 kwietnia 2017 r. (k. 5)

Poczynione w sprawie ustalenia oparto o nie budzące wątpliwości merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani treści.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez spółkę Fabryka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. przeciwko pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. kwoty 2 730,60 zł wraz z kosztami procesu i ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód powołał się na istnienie zobowiązania po stronie pozwanej, wynikającego z dołączonej do pozwu faktury na zakup pokrowców paroprzepuszczalnych, wskazał także, iż podejmował próby pozasądowego rozwiązania sporu dołączając wysłane pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Pozwana natomiast w sprzeciwie od zapłaty wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż powód naruszył porozumienie zawarte między stronami składając przedwcześnie pozew do sądu. Strona pozwana nie dołączyła jednakże żadnych dowodów na potwierdzenie swojej tezy, nie kwestionowała także istnienia samego roszczenia, ani jego wysokości. Na zasadzie przepisu art. 320 k.p.c., strona pozwana wniosła także o rozłożenie dochodzonej pozvem kwoty na raty w przypadku zasądzenia przez Sąd dochodzonej należności.

Jak wynika z okoliczności sprawy oraz przedstawionych dowodów strony łączyła umowa sprzedaży z art. 535 k.c. i nast. Powód przeniósł własność rzeczy na pozwanego, a pozwany towar odebrał, jednakże nie dokonał zapłaty, czyli świadczenia równoważnego wzajemnego.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne - art. 6 k. c. w zw. z art. 3 k. p. c. w zw. z art. 232 k. p. c. Zgodnie z opisanymi wyżej regułami dowodowymi to na powódzie ciąży obowiązek udowodnienia okoliczności, iż pozwany pozostaje jego dłużnikiem z tytułu zakupu towarów.

W ocenie Sądu, powód przedstawił w pozwie wystarczające dowody na okoliczność istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia. W tym względzie zaprezentował nie tylko własne twierdzenia, lecz poparł je także konkretnymi dowodami.

Strona pozwana natomiast kwestionując zasadność pozwu winna była przedstawić dowody na uzasadniające jej twierdzenie o przedwczesnym skierowaniu roszczenia na drogę sądową. Zdaniem Sądu strona pozwana nie przedstawiła jednakże żadnych dowodów na poparcie swojej tezy. Na tle regulacji zawartych w art. 6 k.c. w orzecznictwie dominuje pogląd, zgodnie z którym „Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną.” (Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca 143/15, *legalis*). Oznacza to, iż Sąd nie może wziąć pod uwagę okoliczności podniesionych przez stronę pozwaną, ponieważ nie zostały one poparte żadnymi dowodami. Co więcej strona pozwana nie zaprzeczyła samemu istnieniu zobowiązania względem strony powodowej, ani jego wysokości, wobec czego należy uznać zasadność twierdzeń powoda zawartych w pozwie.

Strona pozwana wniosła ponadto na podstawie art. 320 k.p.c. o rozłożenie należności na raty, w przypadku zasądzenia dochodzonej pozwem kwoty. Wniosek swój umotywowała trudną sytuacją finansową, jednakże i na tą okoliczność nie przytoczyła żadnych dowodów. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, jednakże aby zachodziła szczególna podstawa do zastosowania tego artykułu, strona powinna przedstawić przesłanki do zastosowania tego wyjątku. W tym przypadku nie można uznać, iż zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, ponieważ pozwana nie przytoczyła jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jej twierdzenie, wobec czego w opinii Sądu wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne, w związku z czym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 730,60 zł na podstawie art. 535 k.c. i nast.

O odsetkach za opóźnienie w zapłacie orzeczono na mocy art. 481 k.c. Zgodnie z brzmieniem którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Skoro zatem strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, powód był uprawniony do żądania odsetek od kwoty należności głównej.

Sąd, wobec braku podstaw, nie przychylił się do wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonej należności na raty na zasadzie art. 320 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 100 zł tytułem opłaty od pozwu w postępowaniu upominawczym oraz 900 zł tytułem kosztów

zastępstwa procesowego ustalonych zgodnie z § 2 pkt 3) w związku z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015. poz. 1800).

SSR Jolanta Brzęk